

Arrest

nr. 297 514 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de}de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2023.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 september 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Waar verzoeker aangeeft dat hij niet langer over een geldig Italiaans verblijfsdocument beschikt en vreest dat hij zijn vergunning niet zomaar zal kunnen vernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 6 augustus 2020 (AD CGVS, brief Italiaanse asielinstanties d.d. 17 maart 2022; Italiaanse verblijfskaart). De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijken deze richtlijn in

wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zijn verblijfsvergunning niet langer geldig is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Italiaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

6. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Italië, kan verder niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo verklaarde hij de Italiaanse taal te begrijpen, kan hij Italiaans lezen en was hij in staat theoretische lessen te volgen voor het behalen van een rijbewijs (NPO, p. 10). Verder blijkt dat hij toegang had tot de gezondheidszorg in Italië en heeft hij daar ook gebruik van gemaakt (NPO, p. 10).

Uit het loutere gegeven dat hij er niet in slaagde werk te vinden ondanks zijn vele pogingen hiertoe, kan niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk zou hebben gevonden, noch dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Overigens beperkt verzoeker zich tot louter ongestaafde verklaringen als zou hij vele keren hebben gezocht naar een job en zich hebben ingeschreven bij verschillende interim-bureaus maar nooit een job zijn aangeboden (NPO, p. 4-5, 14-15), doch hij legt hiervan geen bewijselementen voor. Wat er van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt en zijn Italiaanse curriculum vitae blijkt dat verzoeker zijn kansen om een job te bemachtigen stelselmatig heeft verhoogd, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij ten gevolge van de vervolgingen die hij heeft gekend in zijn land van herkomst en het racisme in Italië, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Temeer uit het handelen van verzoeker in Italië een grote mate van zelfredzaamheid blijkt (supra). Verzoeker slaagt er niet in concrete elementen aan te brengen die hier anders over doen denken. De loutere bewering dat hij geen netwerk heeft in Italië doet hier geen afbreuk aan. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Italië. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de sociale bijstand en gezondheidszorg die aan zijn beschermingsstatus verbonden zijn.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer

aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het feit dat verzoeker pas bijna twee jaar na zijn aankomst in België een beschermingsverzoek indiende, relativeert voorts zijn nood aan internationale bescherming. Dit is immers een aanzienlijke periode voor iemand voor een persoon die aangeeft niet langer in Italië te kunnen verblijven waar hij internationale bescherming genoot en een dringende nood aan internationale bescherming te hebben. De bewering dat hij bij aankomst in België zijn rechten niet kende, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken nu hij reeds in 2014 een beschermingsverzoek indiende in Italië en hij derhalve op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure. Van een persoon met een nood aan internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en zich omtrent de mogelijkheden daartoe informeert.

7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker zijn aanvraag om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en dochter wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van

toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 oktober 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1757 legt de eed af en tolkt Engels – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt de verzoekende partij bij monde van haar advocaat dat zij in maart 2023 op vraag van de Raad bijkomende landeninformatie, onder meer van OSAR en Nansen, heeft verstrekt waarmee in de beschikking onvoldoende rekening werd gehouden. Zij wijst erop dat voor statushouders in Italië zowel de toegang tot huisvesting als tot de arbeidsmarkt problematisch is: de openbare arbeidsbureaus functioneren er slecht en omwille van de grote toestroom aan asielzoekers ten gevolge van de geografische ligging heerst er een “sterk anti-immigrantenverhaal”. Dit maakt dat het uitgerekend voor statushouders nog moeilijker is om in hun behoeften te voorzien, zodat zij verkeren in een kwetsbare positie waarmee in de beschikking onvoldoende rekening werd gehouden. Voor het overige volhardt de verzoekende partij in haar verzoekschrift. De verzoekende partij zelf deelt bijkomend mee dat zij in Italië in een slechte situatie verkeerde, terwijl zij in België dankzij de hulp van een Vlaamse man uit Roeselare aan de slag is kunnen gaan als technieker. Zij stelt dat haar leven in België thans “volledig” is aangezien zij hier haar huis, haar job en haar kinderen heeft. Verder bevraagd door de voorzitter licht de verzoekende partij toe dat twee van haar drie kinderen – die zij heeft met een Nigeriaanse partner met wie zij in het huwelijk wenst te treden en die thans niet beschikt over een verblijfsstatuut – in België zijn geboren. Gevraagd waarom zij Italië heeft verlaten nadat zij er als zeventienjarige is toegekomen en waar zij vrij lang heeft verbleven, stelt zij dat zij er geen goed leven had nadat zij er haar verblijfsdocumenten had verkregen: zij vond er geen job en had de intentie om er naar school te gaan, maar heeft er noodgedwongen op straat moeten rondhangen en was er dakloos. In België werd zij na het verkrijgen van haar “oranje kaart” geholpen door een Vlaamse man die haar heeft tewerkgesteld en heeft geholpen “met alles” (huisvesting, vast arbeidscontract). Dankzij deze man zal zij zeer binnenkort ook een opleiding beginnen volgen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 september 2023.

De verzoekende partij voert op zeer algemene wijze aan, doch ze licht niet concreet toe en toont niet aan op welke wijze, dat in de beschikking onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de door haar aangebrachte landeninformatie, van o.a. OSAR en Nansen, omtrent de situatie van personen die, zoals zijzelf, internationale bescherming genieten in Italië.

Er werd met die informatie, in weerwil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden, wel degelijk rekening gehouden in de beschikking, waarbij onder puntje 3 werd geoordeeld:

“Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht

te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is."

Er wordt op zich niet betwist dat uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat statushouders in Italië kunnen worden geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, levensonderhoud, onderwijs en werkgelegenheid. De Raad treedt evenwel de commissaris-generaal bij in het standpunt, opgenomen in de bestreden beslissing, dat deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet aan dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt zij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht stellen. De verwijzing naar bepaalde moeilijkheden voor statushouders volstaat niet – net zo min als de algemene opmerking ter zitting dat met bijkomende landeninfo onvoldoende rekening zou zijn gehouden, quod non –, om aan te tonen dat de situatie van statushouders in Italië zo is dat hun levensomstandigheden aldaar van die aard zijn dat een statushouder die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, bij terugkeer naar Italië a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Zoals in de beschikking gesteld: "Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen."

Dit dient aldus door de verzoekende partij, op basis van haar individuele omstandigheden, in concreto te worden aangetoond, doch zoals eerder in de beschikking van 19 september 2023 werd vastgesteld, blijft zij hiertoe in gebreke. Ook met haar algemeen betoog ter zitting slaagt zij er niet in om de in de beschikking gedane concrete vaststellingen, uiteengezet in punten 5 tot 7, met betrekking tot haar concrete persoonlijke situatie en individuele levensomstandigheden als statushouder in Italië in een ander daglicht te stellen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor statushouders in Italië volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij zelf als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De Raad onderstreept dat dit in concreto moet worden aangetoond, waartoe de verzoekende partij met haar algemene verwijzing evenwel in gebreke blijft. Aldus werpt zij geen ander licht op hetgeen eerder in de beschikking onder punt 8 werd vastgesteld en geconcludeerd.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen zoals dat zij in Italië in een slechte situatie verkeerde, dat zij er geen goed leven had nadat zij er haar verblijfsdocumenten verkreeg en er geen job vond en de intentie had om er naar school te gaan, doch noodgedwongen op straat moest rondhangen en er dakloos was, waarmee zij louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, doch waarmee zij geenszins op een concrete en dienstige wijze afbreuk doet aan de concrete gronden in de beschikking, waarin met haar verklaringen rekening wordt gehouden. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht aangestipt dat op haar Italiaanse identiteitskaart een adres – zijnde haar verblijfplaats - vermeld staat waardoor deze identiteitskaart duidelijk aantoonde dat zij wel degelijk over huisvesting kon beschikken te Italië.

De verzoekende partij gaat zelfs niet concreet op die gronden in de beschikking in doch eraan voorbij, door louter dergelijke algemene, niet door enig concreet bewijs gesteunde verklaringen te herhalen. Zo rept ze, net als haar raadsman, bijvoorbeeld met geen woord over o.a. de vaststelling dat zij pas bijna twee jaar na haar aankomst in België een beschermingsverzoek indiende, hetgeen zoals eerder opgemerkt haar verklaarde nood aan internationale bescherming op ernstige wijze relativeert. Het toont ook aan dat zij over een grote mate van zelfstandigheid en ondernemendheid beschikt om zich uit de slag te trekken.

Het gegeven dat, blijkens de verklaringen van de verzoekende partij op zitting, haar leven in België beter en “*volledig*” is aangezien zij hier een huis, job en kinderen heeft (met een Nigeriaanse partner die thans niet beschikt over een verblijfsstatuut), en dat zij veel/alles te danken heeft aan een Vlaamse man uit Roeselare die haar hier met alles helpt, heeft louter betrekking op haar situatie in België, doch niet op die in Italië waar zij internationale bescherming geniet. De verzoekende partij werpt hiermee, net als waar zij voor het overige volhardt in haar verzoekschrift, geen ander licht op de beoordeling van haar situatie als statushouder in Italië.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 september 2023 opgenomen gronden. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES